

Michaela DePrince en Elaine DePrince (vert. Monique Eggermont): 'Ze noemden me duivelskind' Uitgeverij The House of Books, 2014.
(Huidziekten/Vitiligo/Mishandeling/PO/ED) Zie ook:
<http://www.thehouseofbooks.com>

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek van 256 pagina's waarin beschreven wordt hoe de in Sierra Leone geboren Michaela DePrince (ze heette toen Mabinty Nabgura), ondanks allerlei tegenslag ballerina wordt. Haar vader werd vermoord door rebellen en haar moeder stierf van ondervoeding. Ze wordt op vierjarige leeftijd geadopteerd door een Amerikaans echtpaar. Michaela DePrince werd geboren met een huidziekte, vitiligo, maar ondanks alle tegenslagen weet ze ballerina te worden. In deze autobiografische roman beschrijft ze deze zware weg naar danseres worden.

Flaptekst: 'Michaela DePrince werd in 1995 geboren in het door een bloedige burgeroorlog geteisterde Sierra Leone. Als haar vader door rebellen wordt vermoord en haar moeder aan ondervoeding sterft, wordt Michaela in een weeshuis geplaatst. Daar noemen ze haar duivelskind door de witte vlekken op haar huid. Ze wordt verwaarloosd en mishandeld, totdat een Amerikaans echtpaar haar op vierjarige leeftijd adopteert. Michaela blijkt maar één wens te hebben: ballerina worden. Haar adoptieouders stimuleren haar liefde voor ballet en laten haar les nemen. Michaela blijkt een natuurtalent en vecht zich in de harde en door vooroordelen gekenmerkte wereld van ballet een weg naar de top.'

Over de schrijfters:

Michaela DePrince (1995) is een Sierra Leonees-Amerikaans balletdanseres. In 2012 studeerde ze af aan de Jacqueline Kennedy Onassis School in New York, en trad ze toe tot het dansgezelschap van het Dance Theatre of Harlem. In 2013 was ze bij de juniorafdeling van Het Nationale Ballet in Amsterdam, en in augustus 2014 werd ze élève. DePrince is bij het NNB de enige danseres met Afrikaanse wortels.

Haar Amerikaanse adoptiemoeder, Elaine DePrince, is de ghostwriter van dit boek. Zie ook: <http://www.yourtango.com/2013182647/mothers-day-elaine-deprinces-extraordinary-tale>

Korte bespreking:

Michaela DePrince wordt 'het duivelskind' genoemd omdat ze door de huidziekte Vitiligo op haar donkere lichaam witte vlekken heeft en haar wimpers en haar kleurloos zijn. Haar oom, die in het huis naast haar ouders woont, vindt dat een slecht teken. Wanneer haar ouders zijn gestorven wordt ze op driejarige leeftijd door deze oom in een tehuis geplaatst, waar ze, vanwege haar huidziekte het laagste nummer krijgt, nummer 27, mishandeld werd. Steun heeft ze daar aan haar naamgenootje Mabinty, nr. 26. Mabinty nr. 26 krijgt bericht dat ze geadopteerd zal worden. Groot is de blijheid als Mabinty (27) ook door hetzelfde Amerikaanse ouderpaar, Elaine en Charles DePrince uit New Jersey geadopteerd wordt en als zussen, vanaf dan Mia en Michaela bij elkaar blijven. De getalenteerde Michaela kan daar haar droom, balletdanseres worden, gaan proberen waar te maken. Ze wordt daarbij gesteund door haar ouders en ze wordt toegelaten tot gerenommeerde dansopleidingen en dansgroepen zoals The American Ballet Theatre. Maar een zwarte danseres heeft het in Amerika moeilijk. Ze gaat daarom naar Europa, komt naar

Nederland. Nu danst ze bij het NNB.

Wat viel op:

- Hoeveel invloed een cultuur kan hebben op het leven van een kind.
- Problemen waar adoptiegezinnen met donkere kinderen mee te maken krijgen worden beschreven, discriminatie, huid- en haarproblemen enzovoort, maar ook de trauma's van de oorlog en gedragsproblemen door verlies als adoptiebroer Teddy sterft.
- Hoeveel doorzettingsvermogen Michaela heeft en wat ze er voor over heeft om te kunnen dansen.

Citaten:

Pag.41: 'Óp een dag, toen ik had gehoord dat Auntie Fatmata me om mijn vlekken had bespot, nam juf Sarah me even apart en zei: Alleen onwetenden en bijgelovigen storen zich aan je vlekken. Papa Andrew is bezig jullie allemaal naar de Verenigde Staten van Amerika te sturen. Daar kom je bij een mama en papa die jouw vlekken helemaal niet belangrijk vinden. Voor hen is alleen je hoofd belangrijk.'

Pag.79: 'We leerden het slaan, bijten, knijpen, krabben en het zeggen van vieze woorden snel af. Het enige wat we bleven doen was onze poppen mishandelen. We sloegen ze, schreeuwden tegen ze en rammelden ze door elkaar tot hun hoofd er bijna afviel, allemaal dingen die Auntie Fatmata met de kinderen in het weeshuis had gedaan.'

Pag.112: 'Mijn moeder vertelde me dat de gemene opmerkingen die ik over zwarte balletdanseressen had opgevangen, gebaseerd waren op jaloezie en discriminatie. 'je moet ze negeren,' zei ze.'

Pag.176: 'Mam, waarom hebben jullie zoveel kinderen geadopteerd?' vroeg ik. 'Wie van jullie hadden we in een weeshuis moeten laten zitten? Jou?' vroeg ze.'

Pag.206: 'Als de VS me niet wilde, dan misschien Europa, hield ik mezelf voor.'

Recensies/Extra:

<http://www.lindanieuws.nl/snacks/ze-noemden-me-duivelskind/>

'(...)Als je op zoek bent naar een bezielend verhaal over vasthoudendheid en moed, dan is Duivelskind beslist jouw boek. Het laat zien dat een uitzichtloze start, geen uitzichtloos leven hoeft te betekenen. Inmiddels woont Michaela in Amsterdam waar ze danst bij de Junior Company van ons Nationale Ballet. Afgelopen februari had Twan Huys haar te gast in zijn programma College Tour. Huys noemde haar boek een van de meest inspirerende boeken die hij heeft gelezen, dit jaar. NRC Handelsblad vermoedt zelfs een Hollywoodfilm: Michaela's persoonlijke geschiedenis heeft alles in zich wat een leven, een écht leven maakt.'

<http://antoinettesboekencommentaar.com/2014/10/29/recensie-boek-michaela-deprince/>

‘(...)Oorspronkelijk in het Engels verschenen als Taking Flight: From War Orphan to Star Ballerina. Ik kende haar nog niet, dit wereldberoemde adoptiekind en getalenteerde ballerina, maar ze blijkt een inspirerend meisje te zijn. Ze was al te gast in College Tour. In het boek staat o.a een foto van een cover van de Volkskrant en in de documentaire First Position (2011) speelde ze een belangrijke rol, die voor haar doorbraak heeft gezorgd. (...) Het levensverhaal van Micheala De Prince laat zien dat ze een harder werker is, gemotiveerd tot het uiterste, ook om te werken aan persoonlijke eigenschappen die ze nodig heeft om te worden waar ze van droomt. Ondertussen ontdekt ze dat ze met die positie ook iets kan betekenen voor anderen, zo jong als ze is.

Het is voor mij als adoptiemoeder ontzettend bemoedigend om een verhaal te lezen waarin de adoptie voor een kind zo positief heeft uitgepakt. Tussen de regels door proef je de liefde, wijsheid en levensinstelling van de familie DePrince. Ik heb enorm veel respect voor Charles en Elaine DePrince die niet alleen het leven van Michaela hebben veranderd. Naast hun eigen twee zonen, adopteerden ze drie jongens met hemofilie. Door een verkeerde bloedtransfusie kregen ze HIV en zijn ze gestorven in de jaren negentig. Behalve Michaela en Mia namen ze nog vier andere meisje uit Afrika in hun gezin op. Ik ben benieuwd of Elaine DePrince ooit een boek zal schrijven over hun bijzondere familie. Zij is in haar moederliefde net zo inspirerend als haar beroemde dochter.’

http://www.telegraaf.nl/filmenuitgaan/podium/23047308/Duivelskind_Michaela_DePrince_wil_hoop_delen.html

vr 05 sep 2014, 11:58 'Duivelskind' Michaela DePrince wil hoop delen Astrid van Leeuwen: ‘(...) Drie jaar geleden was ze voor het eerst in ons land: als lid van de Studio Company (jongerengroep) van het American Ballet Theatre vertolkte ze toen een gasthoofdrol in 'Abdallah en de gazelle van Basra' van de Haagse Dutch Don't Dance Division. Sindsdien trok haar verhaal – na een eerste interview in deze krant – veel aandacht. Uitmondend in onder meer een optreden, als jongste gast tot nu toe, in Twan Huys' 'College Tour', afgelopen Valentijnsdag.

Geen wonder: haar levensverhaal is bloedstollend. (...) .Het is een verhaal dat je niet even vertelt. Zeker niet wanneer je door alles wat je hebt meegemaakt, geleerd hebt je af te sluiten voor elke emotie. Vooral daarom is het zo moedig dat de 19-jarige nu, met hulp van haar Amerikaanse adoptiemoeder, de meest zwarte periode van haar leven én alles wat daarna kwam, aan het papier heeft toevertrouwd. In de eerste plaats, zegt ze, om hoop te delen. Om een voorbeeld te zijn voor andere zwarte meisjes met een droom. (...) Maar al kwam ze bij de liefste adoptieouders van de wereld, het als zwart meisje tot klassiek ballerina schoppen, bleek de volgende grote uitdaging van haar leven. In de Verenigde Staten lukte dat niet, in het in haar ogen vrije Nederland – „hier kan ik ademen” – wel. Een kans die ze historisch noemt. „Aangenomen worden bij Het Nationale Ballet voelde voor mij net als toen een witte man in 1955 een plaats voor in de bus aanbood aan Rosa Parks.”